

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/25/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120010045
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2120010045.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov JUDr. Rastislava Kresla JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaného F. F., pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 14.07.2021 pod sp. zn. 15T/2/2020, na verejnom zasadnutí konanom dňa 03.05.2022, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného F. F., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd uznal obžalovaného F. F. vinným z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

napriek tomu, že si dňa 09.05.2018 na adrese R. X, F. osobne prevzal výzvu na nástup do výkonu trestu odňatia slobody do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov v trvaní 1 (jeden) mesiac nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ktorý mu bol uložený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava I pod sp.zn. 0T/49/2018 zo dňa 16.04.2018, právoplatným dňa 16.04.2018, hoci tomu až do 28.06.2018 nebránili žiadne podstatné okolnosti, na výkon trestu v súdom stanovenej lehote do dňa 14.05.2018 nenastúpil, a to až do 28.09.2018, kedy bol do výkonu trestu dodaný príslušníkmi polície.

Za túto trestnú činnosť okresný súd uložil obžalovanému podľa § 348 ods. 1 Trestného zákona, § 37 písm. m) a § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov nepodmienečne.

Podľa 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Prvostupňový súd odôvodnil napadnutý rozsudok v rozsahu č. I. 350-353 spisu.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný F. F., ktoré následne písomne zdôvodnil vlastným písomným podaním i prostredníctvom svojho obhajcu.

V písomnom zdôvodnení odvolania obžalovaný namietal, že okresný súd neprihliadol na skutočnosť, že do ÚVTOS vo Viedni mu bol doručený termín nástupu do VTOS pod sp. zn. 0T/49/2018, do ktorého bol dodaný dva dni pred určeným termínom, a preto sa nemohol dopustiť žalovaného skutku. Tieto skutočnosti sú zaznamenané v obsahu spisového materiálu. Taktiež nesúhlasí s poľahčujúcou okolnosťou podľa § 37 písm. m) Tr. zák., aj napriek tomu, že je viackrát súdne trestaný, no za marenie výkonu úradného rozhodnutia doposiaľ súdený nebol. Taktiež súd nereagoval na jeho požiadavku na upustenie od potrestania. Má podozrenie zo zaujatosti sudcu JUDr. Szabóa, nakoľko tento vydal vo

veci i trestný rozkaz a až následne po podaní odporu i hlavné pojednávanie a tiež vyhlásil vo veci odsudzujúci rozsudok, čo je nelogické, nakoľko rozsudok nemôže byť objektívny a spravodlivý. Z uvedených dôvodov žiada o celkovú revíziu doterajšieho konania s tým, že nikomu neprospeje ak sa bude nachádzať vo výkone trestu.

V písomnom zdôvodnení odvolania obhajca obžalovaného namietal, že z obsahu spisového materiálu nie je zrejmé, či sa obžalovaný v čase hlavného pojednávania dňa 14.07.2021 nenachádzal vo výkone väzby a teda či boli splnené podmienky na jeho vykonanie a zároveň či neprišlo k zásadnému porušeniu práva na obhajobu. V ďalších dôvodoch odvolania namietal, že v danom prípade absentuje následok vyplývajúci zo skutkovej časti rozsudku a to sťaženie výkonu rozhodnutia o uložení nepodmienečného trestu, čo okresný súd ani nezdôvodnil. Z obsahu objektívnych skutočností je totiž zrejmé, že obžalovaný síce nastúpil na výkon trestu neskôr, avšak od 28.06.2018 tomu bránili podstatné okolnosti a do 28.06.2018 nedošlo k podstatnému sťaženiu výkonu rozhodnutia. Jediným sťažením výkonu rozhodnutia bolo vydanie príkazu na dodanie do výkonu trestu. Žiadne iné úkony orgánov verejnej moci s v súvislosti s nenastúpením do výkonu trestu obžalovaným neboli zistené. Možno tak uzatvoriť že predmetný skutok nie je trestným činom.

S poukazom na vyššie uvedené navrhol, aby sťažnostný súd v prípade, že zistí nesplnenie podmienok na vykonanie hlavného pojednávania dňa 14.07.2021, napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie v zmysle § 316 ods.3 písm. b) Tr. zák., prípadne aby rozhodol o oslobodení obžalovaného spod obžaloby v zmysle § 285 písm. b) Tr. poriadku.

Okresný prokurátor odvolanie nepodal, k odvolaniu obžalovaného sa v primeranej lehote aj napriek výzve okresného súdu nevyjadrili.

Konanie na odvolacom súde:

Krajský súd vykonal verejné zasadnutie za účasti zástupcu KP Trnava, obžalovaného, ako i obhajcu obžalovaného.

S poukazom na obsah odvolacích námietok doplnil odvolací súd na verejnom zasadnutí v zmysle § 326 ods.5 Tr. por. dokazovanie oboznámením informácie z Generálneho riaditeľstva ZVJS, z ktorého (listinného dôkazu) vyplýva, že obžalovaný sa v čase vykonania hlavného pojednávania dňa 14.07.2021 nenachádzal vo výkone väzby ani výkone trestu odňatia slobody.

Zástupca krajského prokurátora na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť, považujúc napadnutý rozsudok za zákonný a správny.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí sa pridrižoval písomne zdôvodneného odvolania, nad jeho rámec uviedol, že vzhľadom na doplnenie dokazovania na odvolacom súde zotrúva už iba na návrhu o oslobodení obžalovaného spod obžaloby a k tomu prislúchajúcich námietkach.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí v záverečnom návrhu uviedol, že sa pridrižava vyjadrenia svojho obhajcu a žiada byť oslobodený spod obžaloby vzhľadom na zabezpečené listinné dôkazy.

Krajský súd, ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania, podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým podal odvolateľ odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a tak zistil, že odvolanie obžalovaného je nedôvodné.

Po preskúmaní obsahu spisového materiálu krajský súd dospel k záveru, že okresný súd v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, postupoval v súlade s Trestným poriadkom, na hlavnom pojednávaní vykonal všetky dostupné dôkazy v rozsahu potrebnom pre náležité zistenie skutočného stavu veci nevyhnutného pre zákonné a objektívne rozhodnutie. Okresný súd tiež dodržal všetky zákonné ustanovenia zmyslom ktorých je zabezpečenie práva obžalovaného na obhajobu, následne v súlade s ustanovením § 2 ods.12 Trestného poriadku vykonané dôkazy vyhodnotil po uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel tak ku správnym skutkovým zisteniam, ktoré zodpovedajú vykonaným dôkazom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku potom okresný súd v súlade s ustanovením § 168 ods.1 Trestného poriadku jasne vyložil, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčenú alebo pochybnú, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä pokiaľ si vzájomne odporujú. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je tiež zrejmé, ako sa prvostupňový súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

Krajský súd vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému a ustálenému okresným súdom v napadnutom rozsudku nemá žiadne výhrady, závery okresného súdu v celom rozsahu osvojuje a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku.

S ohľadom na obsah odvolacích námietok sa žiada podotknúť, že krajský súd zhodne, ako súd I. stupňa nemal pochybnosti o vine obžalovaného tak, ako mu to kladie za vinu obžaloba a prvostupňový rozsudok. Dôkazy, ktoré boli vo veci vykonané, vytvárajú vo svojom súhrne ucelenú reťaz priamych i nepriamych dôkazov, ktoré obžalovaného zo spáchaného skutku bez akýchkoľvek pochybností usvedčujú.

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 1To/7/2012 z 30. januára 2013.

)

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že obžalovanému bola riadne a včas dňa 09.05.2018 doručená výzva na nástup trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 0T/49/2018 zo dňa 16.04.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 16.04.2018, pričom obžalovaný mal tento trest nastúpiť do 14.05.2018. Obžalovaný doručenie predmetnej výzvy potvrdil vlastnoručným podpisom, pričom dátum jej doručenia vyplýva z obsahu oboznámenej doručenky.

Obžalovaný svoju obhajobu tak, ako tomu bolo i v konaní pred súdom prvého stupňa, založil na tom, že mu v nástupe výkonu trestu bránila skutočnosť, že bol zadržaný v Rakúskej republike a musel nastúpiť výkon uloženého trestu, pričom v Rakúskej republike mal byť len na výlete a podľa jeho slov sa mal záujem vrátiť na územie Slovenskej republiky a vykonať uložený trest.

Táto obrana obžalovaného však bola aj podľa názoru odvolacieho súdu vykonaným dokazovaním vyvrátená, pretože ak by mal obžalovaný skutočne záujem nastúpiť na výkon trestu v stanovenom čase, do 14.05.2018 by sa nachádzal vo výkone trestu odňatia slobody a Okresný súd Bratislava I by následne

nebol nútený nevydávať (v danom prípade dňa 23.05.2018) príkaz na dodanie obžalovaného do výkonu trestu odňatia slobody.

Z vykonaného dokazovania je tiež zrejmé, že obžalovaný bol v Rakúskej republike zadržaný až dňa 28.06.2018, teda vyše mesiaca po uplynutí lehoty na nástup výkonu trestu odňatia slobody, pričom do výkonu trestu odňatia slobody bol dodaný príslušníkmi PZ až dňa 28.09.2018. V danom smere preto nie je relevantné, či okresný súd (už len informačne) doručoval obžalovanému ďalšiu výzvu na nástup výkonu trestu alebo nie.

Ak obhajoba namieta nenaplnenie objektívnej stránky, odvolací súd je opačného názoru, a to z dôvodu, že marenie alebo podstatné sťaženie pri predmetnom trestnom čine v zmysle právnej teórie znamená, že rozhodnutie, ktoré má byť v určitom čase vykonané, fakticky v dôsledku konania páchatel'a vykonané nie je a vykonať ho nemožno alebo je vykonané za podstatne sťaženejších podmienok. Objektívnu stránku pritom naplní páchatel', ak mu je nariadený nástup na výkon trestu odňatia slobody, ktorý mu je právoplatne uložený a tento bez vážneho dôvodu nenastúpi v lehote stanovenej súdom.

Z vykonaného dokazovania žiadny vážny dôvod pre nenastúpenie výkonu trestu v určenej lehote na strane obžalovaného zistený nebol a preto boli konaním obžalovaného naplnené všetky obligatórne znaky skutkovej podstaty prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

Námietky obžalovaného k obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a námietky k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obžalovaného, svojim obsahom potom nenapĺňa žiadny odvolací dôvod podľa § 321 Trestného poriadku. Všetky vykonané dôkazy totiž tvoria uzavretú reťaz jednotlivých priamych aj nepriamych dôkazov, logicky na seba nadväzujúcich, po vyhodnotení ktorých nie je možné prijať iný logický a právne záver, než ten, že vina obžalovaného bola preukázaná.

Odvolací súd má za to, že v rámci odvolacieho konania bola venovaná dostatočná pozornosť podstatným odvolacím námietkam obžalovaného, ktoré však nebolo možné akceptovať v takom rozsahu, ktorý by viedol k inému rozhodnutiu vo veci než k akému dospel súd prvého stupňa. Aj podľa názoru krajského súdu, výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade spoľahlivo preukazovali vinu obžalovaného zo spáchania skutku uvedeného vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

V súlade so zákonom postupoval prvostupňový súd aj pri ukladaní trestu obžalovanému. Prihliadal pritom ku všetkým okolnostiam, ktoré sú rozhodujúce z hľadiska naplnenia účelu trestu a jeho výmery, pričom starostlivo a uvážene prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti nápravy.

Rešpektujúc tieto hľadiská považuje odvolací súd trest odňatia slobody v upravenej trestnej sadzbe (§ 348 ods.1, Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák., § 38 ods.4 Tr. zák.) vo výmere 8 mesiacov nepodmienečne za zákonný a primeraný tak k závažnosti spáchanej trestnej činnosti, ako aj možnostiam nápravy a prevýchovy obžalovaného. Takto uložený trest zodpovedá požiadavke nielen individuálnej, ale i generálnej prevencie.

Čo sa týka namietanej aplikácie priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Tr. zákona, odvolací súd uvádza, že priťažujúca okolnosť spočívajúca v recidíve sa aplikuje nie len v prípade špeciálnej recidívy, kde sa vyžaduje predchádzajúce odsúdenie pre rovnaký trestný čin, pre aký je páchatel' znova súdený (ako sa nesprávne domnieva obžalovaný), ale aplikuje sa aj v prípade rovnorodej (druhovej) recidívy, kde sa vyžaduje, aby išlo o odsúdenie za trestný čin toho istého druhu, a napokon aj v prípade všeobecnej recidívy, kde stačí, aby páchatel' už bol pred spáchaním súdeného trestného činu právoplatne odsúdený pre akýkoľvek iný trestný čin, vrátane nedbanlivostného.

Zákon výslovne uvádza, že súd pri hodnotení priťažujúcich okolností môže podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia na túto okolnosť neprihliadať. Povahou predchádzajúceho odsúdenia sa tu rozumie nielen charakter a závažnosť predchádzajúceho trestného činu a druh a výmera trestu, ktorý bol páchatel'ovi uložený, ale aj všetky ďalšie okolnosti spojené s odsúdením (najmä doba, ktorá od odsúdenia uplynula, skutočnosť, či páchatel' trest vykonal, ako sa správal od predchádzajúceho

odsúdenia, prípadne po vykonaní trestu, vzťah predchádzajúceho a teraz súdeného trestného činu a pod.).

Formálnou náležitosťou recidívy je predchádzajúce odsúdenie páchatela súdom za trestný čin. Ak o takomto predchádzajúcom odsúdení platí zákonná fikcia, že sa na páchatela hľadí, akoby nebol odsúdený, alebo predchádzajúce odsúdenie bolo zahladené výrokom súdu, nemôže ísť o recidívu v zmysle § 37 písm. m) Tr. zákona.

V danom prípade je zistiteľné, že obžalovaný má v odpise registra trestov až 10 záznamov, počínajúc rokom 2006 a končiac rokom 2021 za rôznorodú trestnú činnosť (najmä krádeže, viackrát poškodzovanie cudzej veci, ale i zločin sexuálneho násillia za ktorý mu bol vo roku 2009 uložený 5 ročný nepodmienečný trest, ktorý vykonal v roku 2013), pričom zahladené má iba 2 odsúdenia (z rokov 2006 a 2008) a preto aplikácia priťažujúcej okolnosti v zmysle § 37 písm. m) Tr. zákona bola plne dôvodná.

K námietke obžalovaného, že „komu sa tým pomôže, keď mu bude uložený nepodmienečný trest“, odvolací súd uvádza, že obžalovaný by si mal predovšetkým uvedomiť, že pre trest je charakteristické, že je s ním spojené negatívne hodnotenie činu a osoby páchatela a že sa ukladá nie len v závislosti od závažnosti činu, ale i od osobných pomerov obžalovanej osoby a jeho trestnej minulosti, ktoré sú rovnocennými právnymi skutočnosťami a tiež rozhodujúcimi kritériami pre stanovenie druhu trestu a jeho výmery. K naplneniu účelu trestu tiež prispieva aj jeho preventívne pôsobenie, keď hrozba trestu formulovaného v trestnom kódexe odrádza verejnosť od páchania trestnej činnosti, pričom intenzita tejto prevencie rastie so zvyšovaním vedomia verejnosti o neodvratnosti a spravodlivosti trestov, ktoré i reálne postihne osobu páchajúcu takýto druh trestnej činnosti.

Zákonu zodpovedá aj výrok rozsudku, ktorým bol obžalovaný zaradený v zmysle § 48 ods.2 písm. b) Tr. zák. na výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný už bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Celkom na záver k námietkam obžalovaného o možnej zaujatosti sudcu JUDr. Szabó, ktorý vo veci vydal trestný rozkaz, následne vykonal celé konanie a vyhlásil vo veci odsudzujúci rozsudok, a teda nemohol byť vo veci objektívny a spravodlivý, odvolací súd uvádza, že o takejto námietke sa v zmysle § 32 ods.6 Tr. por. nekoná, nakoľko je ním namietaný výlučne procesný postup súdu a tiež je potrebné zvýrazniť, že práve naopak, vykonávaním úkonov jedného (konkrétneho) sudcu počas celého súdneho konania je zaručená ochrana základného ústavného práva obžalovaného na zákonného sudcu.

Táto garancia plní účel základného práva, dokiaľ subjektu práva zaručuje, že o jeho spore bude rozhodovať a rozhodne sudca, ktorý spĺňa podmienky pre pridelenie veci na rozhodnutie v právnom postavení sudcu určeného na rozhodnutie danej záležitosti. Obsahom základného práva na zákonného sudcu je aj ochrana pred neústavnými zmenami zákonného sudcu po pridelení veci na rozhodnutie, ktorá zahŕňa celé konanie až do jej skončenia na danom stupni súdnictva. Zmena v osobe zákonného sudcu po pridelení veci nie je vylúčená, no musí sa udiť jedine v súlade so zákonom ustanovenými podmienkami a pri dodržaní zákonom ustanoveného postupu. (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 448/2016 z 31. augusta 2017).

Z týchto dôvodov krajský súd potom považoval odvolanie obžalovaného za nedôvodné a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.